

MLADO JUTRO

Štev. 13.

V Ljubljani, 31. marca 1940

Leto XI.

Tom, junak Texasa

POVEST S SLIKAMI

Tom je neprestano streljal za bežečimi roparji; ti se pa za njegovo zasledovanje niso mnogo zmenili, le tu in tam je padel iz njihovih vrst kakšen strel. Zdelo se je, da so tolovaji prepričani, da jih Tom ne zasleduje sam, temveč da vodi večjo skupino; v nasprotnem primeru bi se bili nedvomno obrnili proti njemu in njihovi premoči bi Tom kaj kmalu podlegel. Na

svojem begu skozi gorsko sotesko so roparji prijezdili do potoka, ki je svojo strugo izdolbel globoko v skalovje. Čez potok je vodila že precej trhla in majava brv in, ko so roparji brezobzirno zdirjali preko nje, so vezi, ki so vezale posamezna bruna, sumljivo zahreščale. Tolovaj, ki se je zvrstil kot zadnji, je naglo zaustavil svojega konja, skočil s sedla in potegnil iz nekega bližnjega skrivališča v skalah pločevinasto posodo. Posoda je bi-

la polna bencina, ki ga je zlil po vsej dolžini mostu. Naglo je še prižgal polno pest vžigalic in jih zagnal na polita bruna.

Dvignil se je mogočen plamen in ogenj se je naglo širil preko mostu. Tom se je previdno opazujoč svojo okolico približal goreči brvi. Na vsak način je hotel prekoračiti brv, še predno bi jo plamen popolnoma uničil. Na drugi strani so roparji postali na majhni vzpetini in ga zasmehovali, kmalu pa so odjezdili za ovinek in naprej po soteski.

Tom nikakor ni hotel opustiti zasledovanja in vzpodbujal je svojega konja božajoč ga po vratu, da bi v zaletu predirjala goreči most. Zdelo se je, da plemenita žival razume, da se je treba odločiti za tvegani poskus prej, preden bodo plameni uničili večino brun in vezi. V mogočnem skoku se je pognala žival proti brvi, da je zajejala pod silovitim pritiskom. Še

enkrat se je konj vzel kvišku, nato pa se je pogumno pognal naprej v plamen. Toda bilo je že prepozno: ogenj je že uničil skoraj polovico mostu in pod udarcem konjskih kopit so bruna popustila. Z velikim truščem je strmoglavil konj z jezdecem in z gorečimi bruni vred v globino. Na vso srečo je bila struga polna vode, drugače bi se bila Tom in konj gotovo ubila. (Dalje prihodnjič.)

IZ KRAJEV, KJER ŽIVLJO SLOVENC

Toni Mešlecov:

Se ena iz Kopavišč

Maló doli pod Ušnikom stoji blizu Turškega križa mala kapelica. Tu sta imela rajnki Duša in rajnki Kofol iz Volč neprijeten doživljaj s samim hudikom.

Vračala sta se z vozom iz Gorice. Trda je bila tema in pozna ura. Privozita iz Ročinja v kopaviško tesen.

»Tod okoli večkrat straši«, dregne Duša dremajočega Kofola. »Sam ta hud se mari prikazuje v različnih podobah.

»Jaz se že ničesar ne bojim,« se junači Kofol.

Komaj to izgovori, že zasliši v bližini žalostno meketanje.

Duša zleze z voza in posveti okoli.

»Glej, kakšen lep kozliček, gotovo je padel spečemu vozniku z voza,« pravi, ko kaže sopotniku meketajočega kalilca nočnega miru. Spravita kozlička na voz in poženeta konja. Kozliček pa je venomer skakal po vozu, ki je postal vedno težji, da sta ga konja komaj vlekla. Ko privozita do kapelice, skoči meketaje z voza. Duša za njim. Ujame ga in dene preko ramen. Žival je pa vedno težja. Ko jo prinese do kapele, mu odskoči z ramen pod cesto. Zasmrdelo je po žveplu. Kmalu nato sta zagledala na drugem bregu Soče režečega vruga, ki se jima je rogala: »Me, me, vruga si nesel, vruga si nesel«

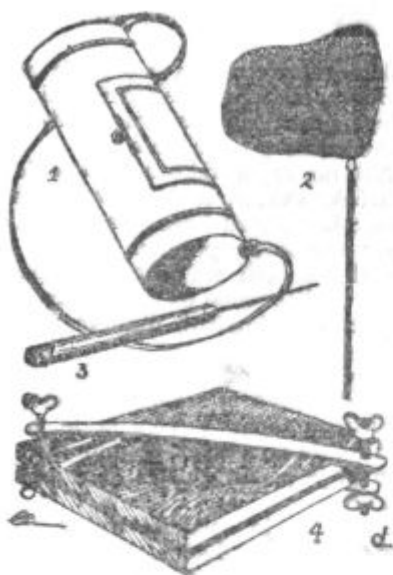
MLADI PRIRODOSLOVEC

Zbiranje rastlin

Zbiranje poštnih znamk je prav zanimivo, nedvomno pa je zbiranje rastlin vsaj v enaki meri zabavno in poučno. Zbirka znamk nam množi zemljepisno in politično znanje, posušene in stisnjene rastline nam pa posredujejo globlje razumevanje narave in poznavanje zemlje v določenem kraju. Tako zbirko posušenih rastlin imenujemo s tujim imenom herbarij.

Z rastlinami, ki jih želimo uvrstiti v naš herbarij, postopamo takole: V gozdu in na poljanah nabereemo od določene vrste čim več kosov. Za prenašanje rastlin nam služi posebno do-

bro posoda, kakor je upodobljena na naši sliki št. 1. (»prirodopisni boben«). Ta posoda naj bo predeljena na dva prostora, da moremo posebno nežne rastline shraniti posebej. Pri nabiranju vodnih rastlin skoro ne moremo pogrešati mreže (glej sliko št. 2). Vedno pa moramo imeti s seboj tudi večje število bucič in zavoj papirja. Nabrane rastline takoj primerno zavijemo in vsako označimo s posebno številko, obenem si pa zabeležimo kratke, toda izčrpne pripombe o nahajališču, svetlobnih razmerah, vrsti zemlje in pripišemo čas najdbe. Vsaka rastli-

na dobi na ta način prvo opredelitev, doma pa jo izpopolnimo še z drugimi podrobnostmi. Da bomo mogli rastline, zlasti pa še liste, čim boljše raztegniti, uporabljamo pri tem delu igle (glej sliko št. 3) uporabna je v ta namen tudi odlomljena kvačka. Nežnih delov rastline bi se namreč nikdar ne smeli dotakniti s prsti, ker so zelo občutljivi. Stiskalnico (slika št. 4) si izdelamo iz dveh debelejših desk, preko katerih položimo močni ploski kovinski palici. V luknje konec palic privijemo dva vijaka. V začetku pa bomo izhajali prav tako dobro z dvema deskama in nekaj kosi opeke.

Kako stiskamo

Za stiskanje rabimo nekaj pol luknjičastega papirja in precejalnega papirja ali belega pivnika. Če imamo dovolj papirja, stiskamo lahko tudi več rastlin naenkrat. Položimo jih v posamezne plasti, ki so ločene s polami papirja. Pri tem moramo paziti, da debeli peclji ne poškodujejo nežnih delov rastline. Da preprečimo pretlačanje lesenih, trdih delov, položimo pod te kos lepenke. Stiskalnico z vloženimi rastlinami shranimo na zračnem, suhem prostoru. Po nekaj urah je treba vložiti nov papir. Če pri tem opazimo, da se je kaj premaknilo, spravimo rastlino oziroma premaknjeni del nazaj v prvotno lego in zopet privijemo stiskalnico. Sedaj lahko leži nedotaknjeno

na en dan. Če pa so rastline polne soka, je treba papir menjati večkrat, včasih tudi petkrat do šestkrat. Ko so rastline dovolj stisnjene, jih pustimo nekaj časa ležati med navadnim časopisnim papirjem, nato pa jih nalepimo na lepenko. Pri tem uporabimo pumiran papirnat trak, bog ne daj pa da bi rastlino samo neposredno nalepili na lepenko. V spodnji desni kot zapišemo ime rastline, podatke o kraju, kjer smo jo našli, čas najdbe in druge podrobnosti. Če smo kraj najdbe morda fotografirali, priložimo tudi fotografijo. Slika št. 1 nas pouči, kako pravilno nalepimo posebno veliko rastlino. Tako rastlino prerežemo in prilepimo vsak del zase, kakor to odgovarja naravi rastline in njeni rasti. Nikdar ne smemo rastline obračati in ji dati s tem drugačen izgled, kakor ga ima v naravi. Torej rastline ne smemo pravilno nalepiti tako, kakor kaže slika št. 2, ampak tako, kakor je nalepljena na sliki št. 1.

Posamezne pole z nalepljenimi rastlinami polagoma urejamo v lepenkastih mapah po posameznih skupinah. Da nam pa zbirke ne uničijo molji in druge žuželke, prelepimo preko vsake pole celofan, preprečimo pa tako nesrečo tudi s tem, da nasujemo med pole naftalina.

Jožef Mihelič — dijak:

Anka in muca

Naša Anka mala
muco pestovala,
v senci z njo sedela,
pesmice ji pela,

Anka se upeha,
petje zdaj preneha;
Anka naša mala
z muco vred — zaspala...

Hrček in miš

Nebo je vsak dan bolj sivo in sklonjeno nizko nad zemljo. Čudovita tišina vlada nad zapuščenim poljem, le kriki lačnih vran presekajo od časa do časa vlažno, zimsko ozračje.

Živali so se poskrile v varna zavetja. Nekatere bodo zimo prespale, druge — nesrečnejše pa bodo že kako preživele bridki mraz kakor pač vsako leto.

To je dognal hrček, ko je nekega dne pokukal skozi luknjico v božji dan. Okrog in okrog je ležala debela plast snega. Če se je mali glodalec dotaknil z gobčkom te bele snovi, ga je stresel mraz po celem telesu. Jadrno jo je odkuril po rovu v svoje, toplo gnezdece.

Skrbno je pozaprli vse odprtine, da bi ga pozimi ne zeblo. Potem je pregledal shrambo in ugotovil, da ne sme preveč potratno živeti, kajti zaloga žitnih zrn je bila v primeri z lansko jako pičla. Res da je vse poletje pridno prinašal na kup zrno za zrnem, bo moral vendarle pošteno štediti, če bo hotel tudi revežem nekaj dati. Dobro je vedel, da se bo vsak dan oglasila pri njem ta ali ona miš in ga prosila za majhen milodar. Če pa že enkrat živiš v udobju, ne moreš kar tako prezreti lačnih živalc.

Kar je slutil, se je zgodilo.

Že naslednjega dne je vstopila v gnezdo sestradena miš »Ah, striček,« je nagovorila hrčka, »kako toplo je v

tvojem gnezdecu! Pri nas pa je mrzlo, da Bog pomagaj in hrane ni, tudi napol gnilega zeljnega peresca ne najdeš. Vse je zamrznilo pod snegom.«

»No, no, saj ni tako hudo,« jo je miril hrček. »Vidiš, to je tako: poleti bi si morala nabrati hrane za zimo. Ako bi jaz vse sproti pojedel, bi tudi zdaj stradal. Ve, miši, ste pa tako nespametne, da mislite samo na danes. Kako boste preživele jutrišnji dan, vam je pač deveta briga.«

Ostro ji je pogledal v oči, ona pa je umikala pogled in sram jo je bilo sebe in svojega rodu. V srcu si je morala priznati, da ima hrček popolnoma prav.

Ko jo je pošteno oštel, ji je pokazal shrambo.

»Aaa,« se je začudila miška tolikšni množini žita. Lačna, kakor je bila, je kar planila na kup in začela z glodači tretji zrnje.

»Naj bo,« si je mislil hrček, »ker je ravno prva beračica, naj se naje do sittega!« Zadovoljno je podrgnil s kožuščkom ob steno, ko je videl, kako imenitno gre miški v slast njegovo zrnje.

»Zdaj grem nekoliko na izprehod,« je rekel beračici. »Tačas se boš, mislim, že nahranila.«

»Saj bom kmalu gotova,« je odvrnila miš. »Če pa hočeš, le pojdi.«

Hrček se je lepo osnažil ter odšel zdoma, medtem pa je miš glodala in trla zrnje, da se je kar prašilo v shrambi. Luščine so odletavale prav pod strop. Bilo je, kakor da majhen želodec nima dna. Ampak vsake stvari je enkrat konec. Tudi miš se je navsezadnje le nasitila. Ko pa je hotela vstati, je sprevidela, da so ji noge nekam otrdele, in da se nočejo premakniti z mesta. Ni mnogo premišljevala, pač pa leno obležala na kupu luščin.

Tako ležečo jo je našel hrček, ko se je vrnil domov

»Na, kaj pa je to?« se je začudil iztegnjenemu truplu. »Pa ne, da bi... O, kajpak, poginila je, poginila od prevelike požrešnosti. Ne, nič več jim ne bom pridigal, kajti tem živalim je vsako svarilo zaman.«

Zadel si je mrtvo miš na rame, jo odnesel na konec rova ter jo tam zasul s prstjo.

Podzemsko življenje je teklo dalje, kakor da se pravkar ni zgodilo nič novega. Zopet so prihajale miši k hrčku in on jim je rad dajal vbogajme, toda vsaki le po pet zrn, da bi si ne nakopal na glavo nove, morebitne smrti.

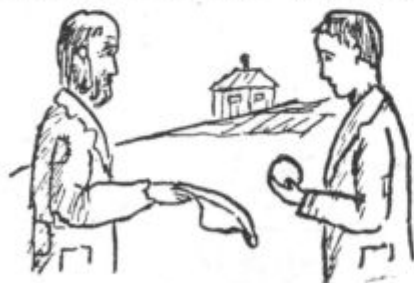
Trije bratje

Po srbski pravljici priredila Čebulj Bojan in Kaltnekar Dušan, dijaka v Mariboru.

Ziveli so trije bratje po imenu Ivo, Peter in Marko. Na vsem svetu niso imeli drugega, kakor borno bajto in jablano. Vsak dan je ostal eden pri jablani in jo čuval. Druga dva sta šla na delo. Tako so se vrstili.

Nekoč pošlje Bog angela na zemljo, da vidi kako bratje živijo. Ko pride angel na zemljo se spremeni v berača in odide k Ivo, ki je ta dan čuval jablano. Prosi ga za jabolko. Ta izbere od jabolk najlepše in ga da angelu. Drugi dan je Peter pazil jablano. Tudi k njemu pride angel in ga prosi za jabolko. Peter mu rade volje da naj-

lepši sad. Tretji dan je čuval jablano Marko. Zopet pride angel in ga prosi za jabolko. Marko mu rad ustreže.

Četrty dan se angel spremeni v romarja, odide zgodaj zjutraj k bratom in jim reče: »Pojdite z menoj, da vam preskrbim boljše življenje.« Bratje

gredo z njim. Tako pridejo do nekega jezera.

»Kaj si želiš,« vpraša angel Iva. »Da bi bila ta voda v jezeru vino in, da bi bilo moje,« reče Ivo. Tedaj spremeni angel vodo v vino. Ivo pa reče: »Tu imaš, kar si želel in sedaj živi!« Nato odide z ostalima bratoma dalje.

Nato pridejo na veliko polje. Tukaj vpraša angel Petra, kaj si želi. »Da bi bile rože na polju ovce, ki bi bile moje,« reče Peter. »Naj se zgodi, kakor želiš,« de angel in izpremeni rože na polju v ovce in odide z najmlajšim Markom dalje.

Ko gresta nekoliko naprej, ga angel vpraša kaj si želi. »Da bi imel dobro ženo, krščanske krvi,« odgovori Marko.

Čez čas prideta do nekega gradu. V gradu sta bivala modri car Peregrin in njegova lepa hči Julijana oba prave krščanske krvi. Marko prosi carja za caričino roko. Car ugodí prošnji. Nato gredo v cerkev, kjer se najmlajši brat Marko poroči z caričino. Sedaj pošlje angel Marka in njegovo ženo v gozd, da bi tam skromno živela.

Čez leto dni pride angel spet na zemljo. Izpremeni se v berača in gre k lvi. Prosi ga za kozarec vina, a ta ga zavrne rekoč: »Kam pa pridem, ako bi vsakem dajal po kozarec vina.« Angel spremeni vino nazaj v vodo. »Nisi vreden tega. Pojdi nazaj k jablani in jo čuvaj!« reče angel in odide dalje k dru-

gemu bratu Petru. Tega poprosi za kosček ovčjega sira. »Ako bi vsakem dajal kosček sira, bi moral še sam prositi,« reče Peter. Tudi tukaj spremeni angel ovce nazaj v rože. Petra pa pošlje čuvati jablano.

Napoti se dalje v gozd k najmlajšemu bratu Marku, ki je živel s svojo ženo skromno življenje. Poprosi ga za prenočišče. Marko ga je radi volje sprejel pod streho. Za večerjo Markova žena Julijana speče kruh iz stolčnega drevesnega lubja, ker nista imela moke. Ko kruh zamesi in ga da v peč odide k angelu in se začne z njim z njim pogovarjati. Ko žena pogleda če je kruh že pečen je bil v peči hleb beglega kruha. Ko to vidi se zahvali Bogu za dani kruh, ker bo lahko z njim pogostila gosta. Kruh prinese v izbo, a v buči pa vode. Toda ko hočejo piti vodo, se to spremeni v najslajše vino. Po večerji ležejo spat. Drugo jutro angel vstane, se jim zahvali za prenočišče in večerjo, nato pa izpremeni bajto v krasen grad v katerem je bilo vsega v obilju. Marka in Julijano blagoslovi in izgine.

Dalje sta Marko in žena živela srečno in zadovoljno v gradu do svoje smrti, a starejša dva brata sta morala še dalje za svojo skopost čuvati jablano in hoditi na dnino.

Za bistro glavice

LJUBKA RACUNSKA UGANKA

Kdo izmed vas zna s petimi enako dolgimi črtami razdeliti kazalo ure v šest delov tako, da bosta na vsakem delu dve številki. Če sešteješ te dve številki, dobiš povsod isto vsoto. Rešitev objavimo v prihodnji številki.

TEKMA NA CVETLIČNIH LONCIH

Igra, ki vam jo bomo danes pokazali, je prav zabavna in preprosta. Vsak udeleženec dobi dva cvetlična lonca, ki morata biti enako velika in enako močna. Skozi luknjo na dnu cvetličnega lonca napeljemo debelo vrv in napravimo na notranji strani močen vozel. Zdaj pa se lahko začne tek! Opozoriti vas moramo še, da smete tekati samo po zemlji, po gozdnatih poteh, nikakor pa ne po kamnitnem tlaču, ker bi se sicer cvetlični lonci zdrobili! Kdor pride prvi na določen cilj, je zmaga!

Miško gre po svetu

*Vozniki so se po drogu spustili na svo-
je vozove*
in avto za avtom je švignil skozi dvo-
riščna vrata na ulico. Videti je bilo,
da ubogemu Mišku preti velika nevar-
nost.

Nenadoma je zagledal, da večje šte-
vilo policijskih avtov drvi proti nje-
mu.

»Tebe iščemo,« je zaklical neki straž-
nik.

»Pasja taca,« si je mislil Miško. »Za-
prli me bodo za vse življenje.« In ves
prevzet od strahu se je obrnil in jo
ubral v beg.

Izkoristil je edino rešno pot in jo
naglo zavil skozi neki predor. Zdaj ga
je večina zasledovalcev izgubila izpred
oči in jo ubrala v napačno smer. Zgolj
neki

*majhen dvosedežnik mu je bil še ve-
no za petami.*

Avto je bil zelo uren in brnel je ka-
kor razdražena čebela. V avtu sta se-
dela dva resna stražnika. Videti sta bi-
la povsem prepričana, da bosta kmalu
ujela begunca.

*Miško je divje zdirjal preko nekega
mostu.*

»Jemnasta,« je zastokal, ko se je
ozrl nazaj in videl mali avto, ki je z
dvema stražnikoma brnel za njim.
»Jojmene, jojmene!« Tokrat je bil po-
šteno zaskrbljen in edina misel mu je
bila, kako bi čim hitreje tekel in te-
kel.

»Ne smejo me ujeti! Ker mu je bil
tisti del mesta dobro znan, si je po-
iskal pot po raznih bližnjicah.

Jadrno jo je ubiral mimo tramvaja,
avtobusov in vozov in venomer pre-
mišljeval, kaj se bo zgodilo z njim, če
ga bodo ujeli. Predstavljal si je, da ga
bodo zvezali z verigami ter ga zaprli.

zato je tekel, da so se mu kar kopita
razgrela. Saj nesrečnik ni vedel, da so
ga stražniki hoteli samo odgnati na-
zaj k njegovemu gospodarju.

Drevili so se po stranskih ulicah in
ven iz mesta. Stari Miško je bil sicer
izboren tekač, ampak njegov voz je po-
stajal bolj in bolj težak. Zdelo se mu
je, da vleče prej za seboj nekakšen
cestni valjar kakor pa voz. Sapa mu
je kar pohajala. Avto mu je bil po
vsem videzu bliže in bliže, z njim vred
pa tudi policijske verige in sponse.

Že je mislil, da se bo treba vdati. Ta
trenutek pa je zagledal leseni plot, ki
je tekel ob cesti.

»Tu preko jo uberem!« si je mislil
Miško. Smuk! In že se je prebil z gla-
vo skozi ograjo. Zatopotal in zadržal
je po železniškem nasipu in hip nato
že ropotal z zapravljičvko mpo želez-
niških tračnicah, da so jate vrabecev
preplašeno odfrfotale v svoja skriva-
lišča.

Uhl! Srce mu je vznemirjeno posko-
čilo — nasproti mu je sopihal vlak. Že
je slišal piskati lokomotivo. Celo po-
licijski zapor bi mu bil ljubši kakor
to.

Otepál se je in brcal. Ropotanje vla-
ka je prihajalo bliže in bliže. Čutil je,
kako se tresejo tračnice pod njim.

Zdaj pa je zaslišal drug hrup. »Usmi-
ljenjel« je zastokal; od nasprotne stra-
ni je prihajal proti njemu drug vlak.
Zaslišal je glas piščalke, naj se umak-
ne. V smrtnem strahu je Miško napol
vse svoje sile in tokrat srečno poteg-
nil voz v stran. Za zdaj je ušel smrtni
nevarnosti. Zravnal se je na nogah in
jo slepo ubral poleg tovornega vlaka
naprej po železniški progi. To je bilo
kravam, ki so se peljale v odprti vo-
zovih poleg njega, v veliko zabavo, a
vlakovodja se je od olajšanja globoko
oddahnil. Mimogrede je Miško opazil
na vlaku z velikim črkami napleskano
ime Čadež & Co. Ni mu bilo težko
uganiti, zakaj so vlak tako krstili, kajti
stroj spredaj je puhal kvišku ogromne
oblake dima in je bil ves pokrit s čr-
nim čadom.

Miško svoj živ dan še ni bil videl
tako umazanega stroja in vlakovodja
in kurjač sta bila črna ko zamorca.

(Dalje prihodnjé)

JUTROVČKI

PIŠEJO ...

Dragi stric Matič! Danes se prvič oglašam k Tvojemu natečaju in pričakujem, da moje pismo ne bo romalo v koš. Sklenil sem, da Ti napišem pet pregovorov, in sicer: Boljše dobro ime kakor mnogo bogastva. Naj bo človek, naj bo lonec, vsakega je enkrat konec. Ako pol sveta obteče, najboljši kruh doma se peče. Oko, ki zaničuje očeta in mater, naj da orli izključujejo in mladi vrani naj ga požoro. Ne sije lepše sonce kot materino oko.

**Bitenc Roman, učenec
L a razr. I, drž. realne gimn.
v Ljubljani.**

Dragi stric Matič! Danes se drugič oglašam. Hočem Ti napisati pet pregovorov:

1. Kdor laže ta krade.
2. Kdor drugim jamo koplje, sam vanjo pade.
3. Lenega čaka strgan rokav, palica beraška prazen bokal.
4. Kdor visoko leta, nizko pade.
5. Tudi slepa kokoš včasih zrno najde.

Vsi ti pregovori so sicer stari toda pomembni in resnični. Zdravo stric Matič! Ob koncu pisma sem se spomnila, da Te lahko povabim k lutkovnim predstavam na Tabor, kjer tudi jaz sodelujem. Lepe pozdrave Ti pošilja

**Jug Božena, uč. L b razr. g.
Ljubljana, Slomškova 5.**

Dragi stric Matič! Zelo rada prebiram »Mlado Jutro«.

Tukaj Ti napišem nekaj lepih pregovorov:

Ljubi domek, če ga je za en bobek.
Kdor molči, devetim govori.
Ne posmehuj se sivi glavi.
Kdor drugim jamo koplje sam vanjo pade.
Kjer se prepirata dva tretji dobiček ima.
Lepo Te pozdravlja

**Marija Praprotnik, dij.
Ljubljana, Sv. Petra c. 30/I.**

Dragi stric Matič! V zvezi s Tvojim novim natečajem, ki sem ga bral v nedeljskem Jutru, Ti pošiljam 10 lepih Slovenskih pregovorov. Slišal sem jih pri mojem starem stricu. Zajeti so vsaj nekateri iz dežele. Mislim, da Ti bodo všeč. Povedal mi jih je mnogo. Toda jaz sem izbral najlepše in resnične. Sedaj pa na dan s pregovori:

Dober glas sega v deveto vas.

Kdor se med otrobe meša, ga svinje pojedjo.

Kdor se z volkom pajdaši, mora z njim tuliti.

Vsak je svoje sreče kovač.
Kdor molči, se desetim odgovori.
Ti očeta do praga, sin tebe čez praga.
Jabolko ne pade daleč od drevesa.
Kdor staršev ne spoštuje, ga Bog ne obdaruje.

Vrana vrani ne skluje očesa.

Boljše je dobro ohranjeno jajce, kakor pa sneden vol.

**Jakopič Alojzij, dijak
na Ježici pri Lj.**

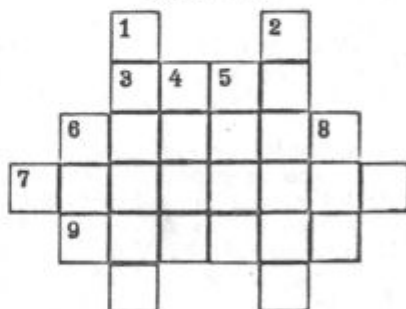
Lepi slovenski pregovori:

1. Kdor zgodaj vstaja, mu kruha ostaja.
2. Več je vredna domača gruda, kot na tujem zlata rudal
3. Mladost je norost — črez jarek skače, kjer je most!
4. Kdor pridno dela, jesti mu diši, pa zdrav stane in sladko zaspi!
5. Misli poprej, potem govori; dvakrat premisli, enkrat stori!

**Cvikl Ivica, dijakinja
Trbovlje L - Loke 192.**

Uganka

Vodoravno: 3. padavina; 6. zakrament; 7. rodna zemlja; 9. dragulj.
Navpično: 1. celokupnost gibanj; 2. posredni davek; 4. nasprotstvo; 5. nočna ptica; 6. prostor v gospodarskem poslopju; 8. pripadnik izumrlega slovanskega plemena.

Za razvedrilo

Rešitev:

I.

Veliko pirhov!

II.

Veselo Alelujo!